

Arrest

nr. 196 234 van 6 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 september 2017.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. MICHOLT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk de herhaaldelijke aanvallen van familieleden van zijn ex-verloofde V.G. zowel in Kosovo als in België.

In het kader van verzoekers vorige asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 23 december 2016 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag, voornamelijk omdat zijn laattijdige asielaanvraag niet in overeenstemming te brengen viel met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en omdat verzoeker niet aannemelijk gemaakt had dat hij (onder meer gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde klacht bij de Kosovaarse politie) voor de door hem aangehaalde problemen niet terecht kon bij de Kosovaarse of Servische autoriteiten. Daarnaast werd er opgemerkt dat verzoeker zich voor de aanvallen in België diende te wenden tot de Belgische autoriteiten. Verzoeker ging tegen deze beslissing niet in beroep.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een brief van zijn advocaat waarin wordt aangestipt dat hij op 6 januari 2017 door de broer en twee neven van V. werd aangevallen, dat uit deze aanval afgeleid kon worden dat hij zowel in Kosovo als in Servië een persoonlijke vrees voor vervolging kent, en dat zowel de Kosovaarse als de Servische autoriteiten nalaten om vendetta's te bestrijden; een proces-verbaal van de lokale politie van Brussel, d.d. 5 januari 2017, betreffende zijn aangifte van de hierboven vermelde aanval; een medisch attest van een Brussels ziekenhuis betreffende zijn ziekenhuisopname na de aanval van 5 januari 2017 en waaruit blijkt dat hij door de Brusselse politie naar het ziekenhuis werd gebracht; en een medisch attest, d.d. 11 april 2017, betreffende zijn geheugenproblemen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat zijn laattijdige asielaanvraag niet in overeenstemming te brengen viel met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en dat hij daarenboven niet aantoonde dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbreekt (onder meer gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde klacht bij de Kosovaarse politie), en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die vermogen hier een ander licht op te werpen, dient te worden besloten dat verzoeker noch aantoonde dat hij persoonlijke problemen heeft gekend noch dat hij geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de autoriteiten in zijn land van herkomst. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden als zou de familie van zijn ex-verloofde achter de aanval van 5 januari 2017 zitten, zonder evenwel enige concrete elementen bij te brengen die de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal verklaren of weerleggen. In de bestreden beslissing wordt onder meer vastgesteld dat verzoeker in zijn verklaringen in het proces-verbaal benadrukte dat hij de daders van de aanval niet kende en dat hij hen verder niet kon beschrijven, terwijl hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat het de familie van zijn ex-verloofde was. Zijn advocate preciseerde in haar schrijven zelfs dat het ging om de broer van V. en haar twee neven. Aan verzoekers gekunstelde uitleg hiervoor, met name dat de politie zou gezegd hebben dat hij geen namen moest geven, hecht de Raad, net zoals de commissaris-generaal, geen geloof.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat weten dat familieleden van zijn ex-verloofde ondertussen reeds verschenen zijn aan de school van zijn dochter, betreffen loutere beweringen die geenszins ondersteund worden aan de hand van objectieve elementen en die, mede gelet op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheden in zijn relaas, niet zomaar voor waar kunnen worden aanzien.

Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, dient verzoeker zich voor deze aanval door onbekenden d.d. 5 januari 2017, tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden en niet het Commissariaat-generaal die zich enkel kan uitspreken over zijn vrees ten opzichte van zijn land(en) van herkomst.

In het verzoekschrift wordt verder volhardt in de beweerde bloedwraakproblematiek met de familie G., zoals aangevoerd in het schrijven d.d. 28 maart 2017 van verzoekers advocate waarin passages geciteerd worden uit rapporten van verschillende instanties omtrent het volgens haar onvoldoende optreden van de Kosovaarse en Servische autoriteiten in gevallen van bloedwraak. In de bestreden beslissing wordt evenwel het volgende vastgesteld: "Nergens tijdens één van uw beide asielaanvragen gaf u immers zelf aan dat uw problemen kaderden in een dergelijke problematiek. U vermeldde ook nergens dat uw conflict met de familie G.(...) geregeld werd volgens de traditionele regels van de kanun. Nochtans kan van een asielzoeker van Albanese origine, van wie in alle redelijkheid aangenomen kan worden dat hij in mindere of meerdere mate vertrouwd is met de traditionele bloedwraakproblematieken in zijn regio van herkomst, verwacht worden dat hij zelf spontaan van bij het begin van zijn eerste asielprocedure duidelijk aangeeft of zijn asielmotieven gelinkt zijn aan het in zijn regio van herkomst voorkomende en door het plaatselijke gewoonterecht (of de kanun) geregelde bloedwraakfenomeen. Het loutere feit dat u bij uw asielaanvragen nergens zelf heeft aangegeven dat uw problemen met de familie G.(...) traditioneel volgens de kanun werden/worden geregeld, wijst erop dat uw problemen met de familie G.(...) bezwaarlijk als een vendetta kunnen worden beschouwd. Bijgevolg dient eveneens opgemerkt te worden dat de informatie uit de door uw advocate geciteerde rapporten betreffende de bestrijding van het bloedwraakfenomeen in Kosovo en Servië bezwaarlijk op uw situatie van toepassing kan zijn. U brengt dan ook in het kader van uw tweede asielaanvraag geen elementen aan waaruit kan blijken dat er voor u persoonlijk in Kosovo en Servië onvoldoende beschermingsmogelijkheden zouden zijn." Het opnieuw citeren uit rapporten aangaande het optreden van de Kosovaarse en Servische autoriteiten tegen bloedwraak, vermag aan voorgaande pertinente vaststellingen geen afbreuk te doen en vermogen hoe dan ook niet aan te tonen dat het verzoeker persoonlijk aan enige bescherming ontbeert.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 september 2017, voert verzoekende partij aan dat zij de uiteenzetting in haar vraag tot horen mondeling wenst toe te lichten. Zij stelt dat er geen andere keuze was dan haar land van herkomst te verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging, met name omwille van bloedwraak waartegen noch in Servië, noch in Kosovo bescherming is. Verzoekende partij vervolgt dat de autoriteiten nalaten familiale vetes te bestrijden, zelfs wanneer ze op de hoogte zijn. Verzoekende partij ondersteunt haar vrees door de klacht die zij heeft neergelegd omwille van een gewelddadige aanval op 5 januari 2017 die verband houdt met haar vrees in haar land van herkomst. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat er nog een aanval is geweest, met name op 6 juni 2017 waarvan verzoekende partij het bewijs indient. Door een getuige van het incident weet verzoekende partij dat de opdrachtgever van de aanvaller slank is, met zwart haar en een tattoo met het nummer 33, zoals haar schoonbroer. Verzoekende partij maakt ter terechtzitting nog melding van een nieuwe aanval met getuigen een paar weken geleden maar legt daar geen bewijs van neer.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat zij omwille van bloedwraak waartegen noch in Servië noch in Kosovo bescherming is, haar land van herkomst heeft verlaten, en dat de autoriteiten nalaten familiale vetes te bestrijden, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“In het verzoekschrift wordt verder volhardt in de beweerde bloedwraakproblematiek met de familie G., zoals aangevoerd in het schrijven d.d. 28 maart 2017 van verzoekers advocate waarin passages geciteerd worden uit rapporten van verschillende instanties omtrent het volgens haar onvoldoende optreden van de Kosovaarse en Servische autoriteiten in gevallen van bloedwraak. In de bestreden beslissing wordt evenwel het volgende vastgesteld: “Nergens tijdens één van uw beide asielaanvragen gaf u immers zelf aan dat uw problemen kaderden in een dergelijke problematiek. U vermeldde ook nergens dat uw conflict met de familie G.(...) geregeld werd volgens de traditionele regels van de kanun. Nochtans kan van een asielzoeker van Albanese origine, van wie in alle redelijkheid aangenomen kan worden dat hij in mindere of meerdere mate vertrouwd is met de traditionele bloedwraakproblematieken in zijn regio van herkomst, verwacht worden dat hij zelf spontaan van bij het begin van zijn eerste asielprocedure duidelijk aangeeft of zijn asielmotieven gelinkt zijn aan het in zijn regio van herkomst voorkomende en door het plaatselijke gewoonterecht (of de kanun) geregelde bloedwraakfenomeen. Het loutere feit dat u bij uw asielaanvragen nergens zelf heeft aangegeven dat uw problemen met de familie G.(...) traditioneel volgens de kanun werden/worden geregeld, wijst erop dat uw problemen met de familie*

G.(...) bezwaarlijk als een vendetta kunnen worden beschouwd. Bijgevolg dient eveneens opgemerkt te worden dat de informatie uit de door uw advocate geciteerde rapporten betreffende de bestrijding van het bloedwraakfenomeen in Kosovo en Servië bezwaarlijk op uw situatie van toepassing kan zijn. U brengt dan ook in het kader van uw tweede asielaanvraag geen elementen aan waaruit kan blijken dat er voor u persoonlijk in Kosovo en Servië onvoldoende beschermingsmogelijkheden zouden zijn." Het opnieuw citeren uit rapporten aangaande het optreden van de Kosovaarse en Servische autoriteiten tegen bloedwraak, vermag aan voorgaande pertinente vaststellingen geen afbreuk te doen en vermogen hoe dan ook niet aan te tonen dat het verzoeker persoonlijk aan enige bescherming ontbeert." Met haar bewering dat zij tegen bloedwraak geen bescherming kan bekomen van haar autoriteiten weerlegt verzoekende partij de vaststelling niet in de beschikking dat zij zelf nooit gesproken heeft van een vendetta en haar problemen, in de mate daar geloof kan aan gehecht worden, helemaal niet kaderen binnen een bloedwraak.

Met betrekking tot de klacht van 5 januari 2017, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "5. *Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden als zou de familie van zijn ex-verloofde achter de aanval van 5 januari 2017 zitten, zonder evenwel enige concrete elementen bij te brengen die de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal verklaren of weerleggen. In de bestreden beslissing wordt onder meer vastgesteld dat verzoeker in zijn verklaringen in het proces-verbaal benadrukte dat hij de daders van de aanval niet kende en dat hij hen verder niet kon beschrijven, terwijl hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat het de familie van zijn ex-verloofde was. Zijn advocate preciseerde in haar schrijven zelfs dat het ging om de broer van V. en haar twee neven. Aan verzoekers gekunstelde uitleg hiervoor, met name dat de politie zou gezegd hebben dat hij geen namen moest geven, hecht de Raad, net zoals de commissaris-generaal, geen geloof.*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat weten dat familieleden van zijn ex-verloofde ondertussen reeds verschenen zijn aan de school van zijn dochter, betreffen loutere beweringen die geenszins ondersteund worden aan de hand van objectieve elementen en die, mede gelet op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheden in zijn relaas, niet zomaar voor waar kunnen worden aanzien.

Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, dient verzoeker zich voor deze aanval door onbekenden d.d. 5 januari 2017, tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden en niet het Commissariaat-generaal die zich enkel kan uitspreken over zijn vrees ten opzichte van zijn land(en) van herkomst."

Verzoekende partij haalt verder aan dat er nog een aanval is geweest, met name op 6 juni 2017 waarvan zij een proces-verbaal indient. Zij stelt hieromtrent dat door een getuige van het incident zij weet dat de opdrachtgever van de aanvaller slank is, met zwart haar en een tattoo heeft met het nummer 33, zoals haar schoonbroer. De Raad merkt op dat uit het proces-verbaal blijkt dat verzoekende partij zou aangevallen/bedreigd zijn geweest door een onbekende persoon. Dat deze onbekende persoon de opdracht tot deze bedreigingen had ontvangen van een persoon, die door een getuige werd omschreven als slank, met zwart haar en een tattoo heeft met het nummer 33, zoals haar schoonbroer, is niet meer dan een blote bewering dat niet ondersteund is door objectieve elementen. Bijgevolg kan de Raad geen geloof hechten dat verzoekende partij in opdracht van haar schoonbroer zou aangevallen/bedreigd zijn geweest op 6 juni 2017.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting nog melding maakt van een nieuwe aanval met getuigen een paar weken geleden, merkt de Raad op dat dit niet meer dan een blote bewering is dat niet wordt gestaafd aan de hand van documenten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS